17 Οκτωβρίου 2019

Γέροντας Εφραίμ ο Φιλοθείτης: Εάν συγχωρήσουμε, θα συγχωρηθούμε (απομαγνητοφωνημένη ομιλία)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης

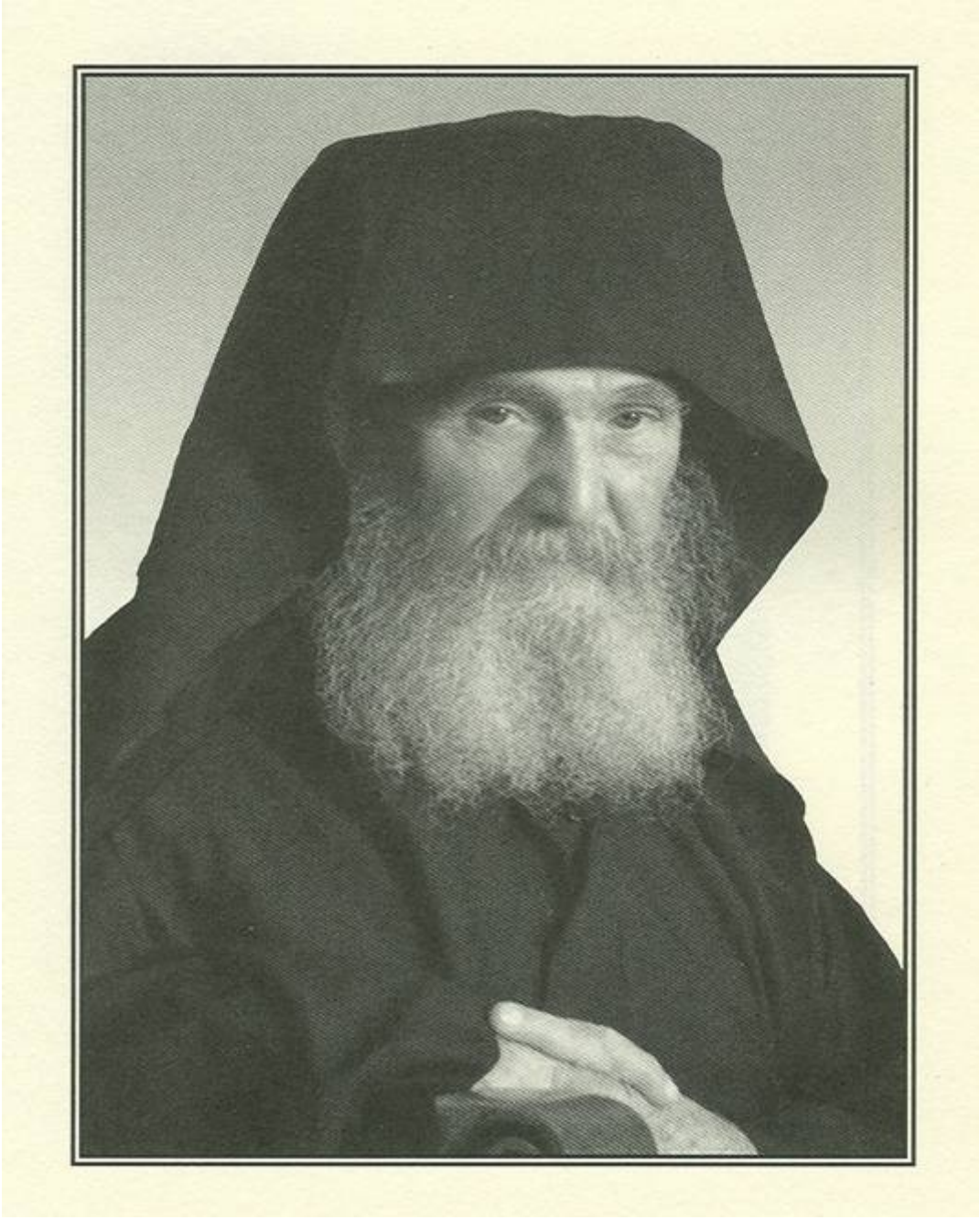

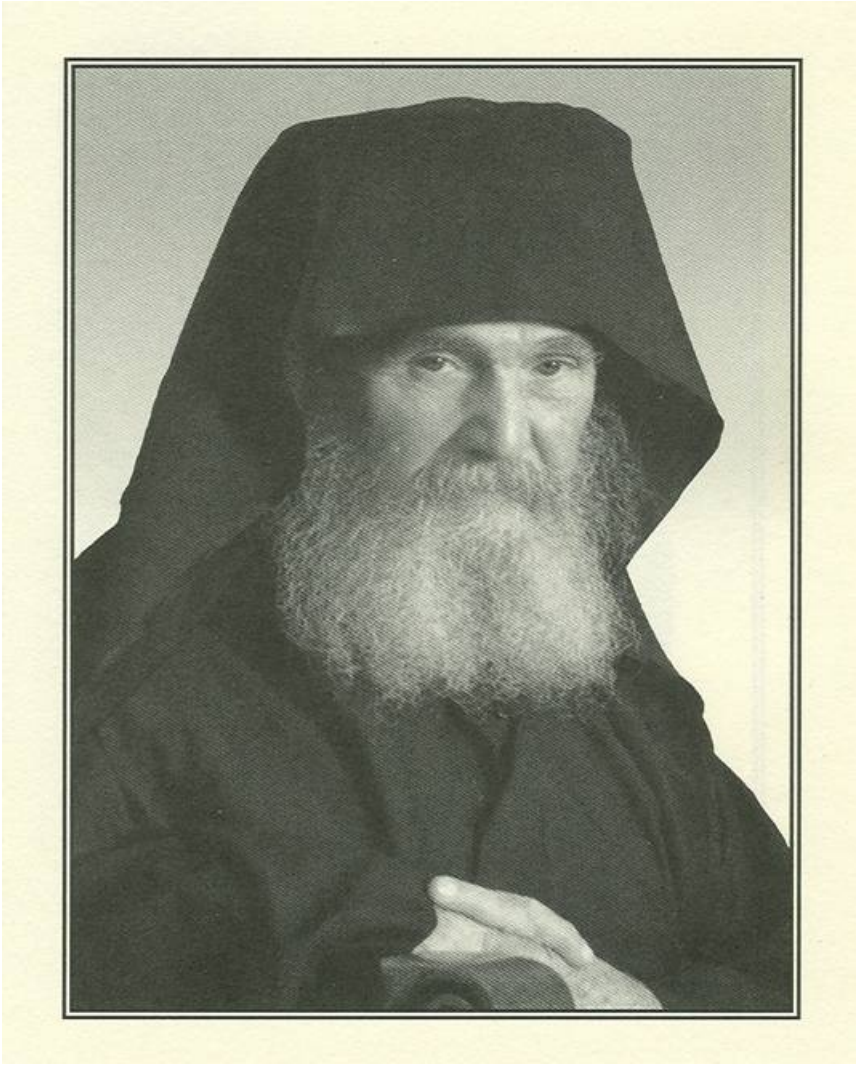

«Εάν αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος. εάν δε μη αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, ουδέ ο πατήρ υμών αφήσει τα παραπτώματα υμών» (Ματθ. στ’, 14-15).

Επάνω στη γη κανείς δεν είναι αναμάρτητος. Όλοι είμεθα αμαρτωλοί και ένοχοι σηκώνοντας ο καθένας μας ένα φορτιο από αμαρτιες, πάθη, αδυναμίες, απροσεξίες, οι οποίες έχουν επιβαρύνει τη ζωή μας. Φέρουμε όλοι μας ένα ποινικό με ποικίλες αμαρτιες, βαρειές, ελαφρές, πολλές, λίγες, μηδενός εξαιρουμένου, εκτός του Θεού. Η ζωή μας ολόκληρη συνεχώς παράγει αμαρτιες. Αμαρτάνουμε με τη σκέψι, με τη καρδιά, με όλες τις αισθήσεις τις σωματικές και τις πνευματικές της ψυχής. Σκεφθήτε τι μεγάλη παραγωγή αμαρτιας έχουμε! Όλοι λοιπόν εμείς οι ταλαίπωροι άνθρωποι έχουμε ανάγκη από τη συγχώρησι από το Θεό, από την ακύρωσι όλης αυτής της παραγωγής των αμαρτημάτων.

Και κάθε χριστιανός λογικά σκεπτόμενος για τη σωτηρία του, επιποθεί την καταλλαγή του με το Θεό. Επιθυμεί να συγχωρηθή και να αγαπηθή από το Θεό δια

της μετανοίας. Αλλά για να το πετύχη αυτό, να πετύχη την συγγνώμη υπό του Θεού, να πετύχη την συμφιλίωσι μαζί του, πρέπει να τηρήση τον όρο, που ο Χριστός μας μας έθεσε στο Ευαγγέλιό Του: «Εάν συγχωρήσουμε, θα συγχωρηθούμε». Εάν όμως θελήσουμε να αρνηθούμε την συγγνώμη στον πλησίον μας, στον συγγενή μας, στον συνάνθρωπό μας, που ενδεχομένως κάπου μας έφταιξε, εάν αποφεύγουμε να του την δώσουμε, διότι δεν θέλουμε να ταπεινωθούμε, δεν πρόκειται να πάρουμε την συγγνώμη σε καμμιά περίπτωσι από τον Θεό. Όταν φερ' ειπείν μας ζητάει κάποιος συγγνώμη, εμείς να μη τον αποστραφούμε γυρνώντας αλλού τα μάτια μας, επειδή δεν μπορούμε να τον αντικρύσουμε. Βέβαια, επειδή εμείς είμεθα εμπαθείς και αδύναμοι, τη δύναμι της συγχωρητικότητος πρέπει να τη ζητήσουμε από τον Θεό με την προσευχή. και τότε θα την πάρουμε θετικά.

Όλοι μας θέλουμε και σ' αυτή τη ζωή και ιδιαίτερα στην άλλη, στη μετά θάνατον, να ιδούμε το πρόσωπο του Θεού ιλαρό, να μη θέλη να μας αποστραφή για τις πολλές μας αμαρτιες. Δεν θέλουμε να ιδούμε τα γαληνά θεία μάτια να μας αποστρέφωνται για τη βρωμερότητά μας. Επιθυμούμε τα μάτια του Χριστού να μας κοιτάζουν κατάμματα με πατρική αγάπη, με τρυφερότητα, ευμενέστατα και να εκφράζουν την επιείκεια, την συγγνώμη και την είσοδο στη Βασιλεία των ουρανών. Αν θέλουμε να επιτύχουμε αυτή την ασύλληπτη σε πνευματική αξία επιτυχία και να δεχθούμε από το πρόσωπο του Θεού σε μας αυτά, τα οποία επιθυμούμε, όταν θα βρεθούμε μπροστά στο φοβερό δικαστήριο, στην κρίση τη μεγάλη, πρέπει κι εμείς να προσφέρουμε στον πλησίον αυτά τα λίγα πράγματα.

Κι ο Χριστός μας είναι όλος συγγνώμη και άφεσι αμαρτιών. Όπως θέλουμε να μας αγαπά ο Θεός, να μας συγχωρή, να παραβλέπη τα σφάλματά μας, να μας παρακολουθή, να μας προστατεύη η πρόνοιά Του, έτσι κι εμείς να προσφέρουμε αυτά τα ίδια στον αδελφό μας. Η συγγνώμη δεν έχει κόπο, δεν έχει δυσκολία. Τι χρειάζεται; Χρειάζεται ταπείνωσι. Δίνοντας την συγγνώμη στον άλλο, θα πάρουμε την συγχώρησι των αναριθμήτων αμαρτημάτων μας και θα έχουμε όλο το δικαίωμα να πούμε στον Θεό: «Κύριε, ό,τι μου έκαναν οι άνθρωποι τους συγχώρησα, τους έδωσα ολόκαρδα την συγγνώμη μου και την αγάπη μου κατά το Ευαγγέλιό Σου, κατά το Λόγο Σου. Τώρα ζητώ κι εγώ να εκφράσης την αγάπη Σου επάνω μου και να συγχωρήσης τα δικά μου αμαρτήματα».

Πόσες φορές, όταν συναντήσουμε τον άνθρωπο, με τον οποίο είμεθα στενοχωρημένοι ή έχουμε λογισμούς, γιατι μας κατηγόρησε, μας κουτσομπόλεψε, μας πρόδωσε και τόσα άλλα, κάνουμε πως δεν καταλαβαίνουμε, πως δεν τον βλέπουμε, για να μη τον χαιρετισουμε! Λένε οι Άγιοι Πατέρες και οι Ασκηταί της ερήμου, οι οποίοι εφήρμοσαν με ακρίβεια το Ευαγγέλιο, ότι όταν σε επισκεφτή ο

άνθρωπος, που εσύ γνωρίζεις ότι αυτός πολλά είπε για σένα, μη δείξης πρόσωπο σκυθρωπό ή ότι κάτι γνωρίζεις. Να τον δεχτής τόσο όμορφα, τόσο καλά, σαν να σε επήνεσε, σαν να σε εγκωμίασε, σαν να σε ετιμησε ενώπιον των ανθρώπων! Αυτή η στάσι εκφράζει πολλή πνευματικότητα και απόλυτη εφαρμογή του Ευαγγελικού πνεύματος.

Το Ευαγγέλιο είναι ο διδάσκαλός μας. Ό,τι και να μας απασχολή, αν το ανοίξουμε, θα πάρουμε την απάντησι, θα πάρουμε τον φωτισμό, θα πάρουμε ακριβώς αυτό το φάρμακο, που χρειάζεται για οιανδήποτε περίπτωσι. Οι εντολές του Χριστού είναι ο νόμος του Ευαγγελίου και όταν η ψυχή πιαστή ένοχη στην εφαρμογή του Ευαγγελικού νόμου, χωρίζεται από τον Θεό. Ποιος είναι ο Ευαγγελικός νόμος; «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών» (Ματθ. ζε', 44). Σχετικά με το θέμα αυτό θα σας πω την εξής ιστορική περίπτωσι από το Μαρτυρολόγιο της Εκκλησίας μας:

Στα χρόνια των διωγμών υπήρχε ένας ιερεύς, ο οποίος λεγόταν Σαπρίκιος. Αυτός ο ιερεύς είχε φίλο ένα λαϊκό χριστιανό, που τον βοηθούσε πολύ. Ήταν πολύ πλησίον του και λεγόταν Νικηφόρος. Ίσως από την πολλή παρρησία, που είχαν μεταξύ τους, ξεπήδησε ένας πειρασμός κι ο ιερεύς σκανδαλίσθηκε πολύ με τον αδελφό και δεν τον συγχωρούσε με τιποτα. Ο Νικηφόρος πήγαινε κατ' επανάληψιν και του ζητούσε συγγνώμη, αλλά δεν την έπαιρνε από τον ιερέα. Ήταν ο πειρασμός που δεν τον άφηνε.

Κάποια στιγμή συνέλαβε ο ηγεμόνας της επαρχίας εκείνης τον Σαπρίκιο, ως ιερέα

του Θεού και Χριστιανό. Τον καλεί ενώπιόν του και τον απειλεί να αρνηθή την πίστι του. Αυτός ωμολογούσε κι έλεγε ότι σε καμμιά περίπτωσι δεν αρνούμαι τον Χριστό μου. Ο τύραννος επέμενε, επέμενε και ο ιερεύς Σαπρίκιος. Άρχισαν τα βασανιστήρια. Ο καλός Νικηφόρος γνωρίζοντας ότι μήτε η ομολογία της πίστεως δεν μπορεί να απαλλάξη τον άνθρωπο από την κόλασι, εάν δεν έχη αγάπη και συγχωρητικότητα, βλέποντας ότι προχωρεί στο μαρτύριο και συγγνώμη δεν παρέχει κατά το Ευαγγέλιο, φοβήθηκε ότι δεν πρόκειται το αίμα του να τον σώση κι έτρεξε στη φυλακή κι έπεσε στα πόδια του κλαίγοντας και ζητώντας συγγνώμη.

– Συγχώρησέ με, πάτερ, σε ό,τι σου έκανα. εγώ φταίω.

– Δεν σε συγχωρώ.

Διαβολική ενέργεια εντελώς. Συνέχιζε ο αγαθός αυτός άνθρωπος, ο Νικηφόρος να ζητή συγγνώμη μετά δακρύων και να φιλάη τα πόδια του ιερέως.

– Πάτερ, δεν θα σε σώση το μαρτύριο. χύνεις το αίμα σου, σε λίγο αποκεφαλίζεσαι. δεν θα στεφανωθής, εάν δεν με συγχωρέσης.

Αυτός δεν του έδινε παντελώς σημασία. Προχωρώντας στον τόπο της θανατώσεως, ο ταπεινός Νικηφόρος ακολουθούσε πίσω από τους δημίους επαναλαμβάνοντας τις παρακλήσεις του μετά δακρύων. Ο Σαπρίκιος συνέχιζε να είναι άκαμπτος. Τότε συνέβη κάτι το τρομακτικό. Την ώρα του αποκεφαλισμού, κατά παραχώρησιν Θεού, η θεία Χάρις εγκατέλειψε τον ιερέα Σαπρίκιο, σκοτισθηκε το μυαλό του και αρνήθηκε τον Χριστό. Την τελευταία στιγμή έχασε το στεφάνι του μαρτυρίου εξ αιτιας της μνησικακίας του. Και στη θέσι του αποκεφαλίζεται ο καλός Νικηφόρος, ο οποίος τώρα συγκαταλέγεται μεταξύ των Αγίων της Εκκλησίας μας. ενώ ο Σαπρίκιος τιμωρήθηκε με αιώνια κόλασι.

Τόσο δύσκολο ήταν να πη: «Αδελφέ μου, εντάξει, ο Χριστός ας σε συγχωρέση»; Μα, το Ευαγγέλιο δίδασκε ως ιερεύς. δεν ήξερε ότι πρέπει να δώση συγχώρεσι, δεν ήξερε ότι ούτε το μαρτύριο δεν σώζει τον άνθρωπο, χωρίς την αγάπη; Κι όμως κατά διαβολική ενέργεια δεν την έδωσε κι έχασε τη Βασιλεία του Θεού.

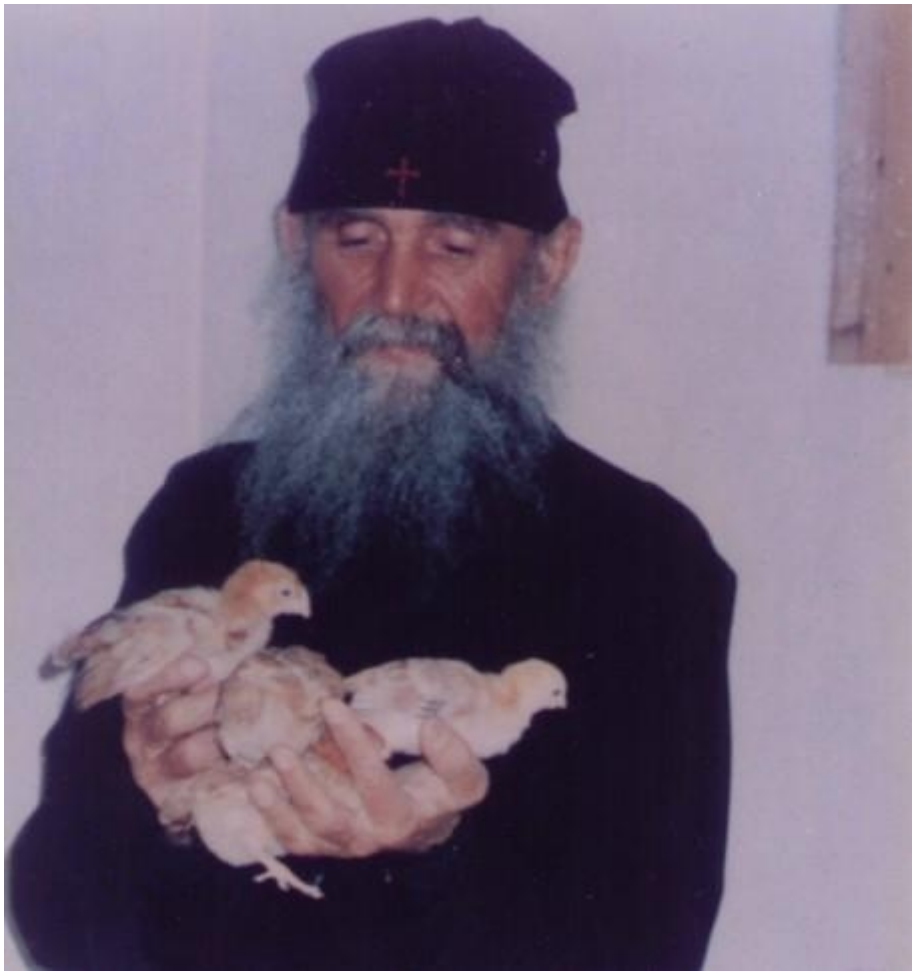

Μα, κι όταν ρίξουμε μια ματιά, ένα βλέμμα στην Σταύρωσι του Χριστού μας, υπάρχει δυνατώτερο παράδειγμα παροχής συγγνώμης από το αγιώτατο παράδειγμά Του; Επάνω στους μεγάλους Του πόνους, επάνω στη μεγάλη Του εγκατάλειψι από κάθε ανθρώπινη βοήθεια, δεν εξέφρασε καν παράπονο, δεν είπε κανένα κακό λόγο για τους σταυρωτάς Του, που εκείνη την ώρα Τον βασάνιζαν το Θείο Λυτρωτή. Μόνον έστρεψε τα μάτια Του προς τον Ουράνιο Πατέρα Του και είπε: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. κγ', 34). (Συγχώρησέ τους Πατέρα μου, αυτό το μέγιστο έγκλημα, που κάνουν. Δεν ξέρουν τι κάνουν. Είναι έρημοι και φτωχοί και το κάνουν από άγνοια). Κι ο Ουράνιος Πατέρας τους συγχώρησε. Νομίζετε ότι εάν μετανοούσε αληθινά ο μεγάλος προδότης, ο Ιούδας, ο Χριστός μας δεν θα τον συγχωρούσε; Βεβαιότατα.

Εάν υποθετικά αυτή τη στιγμή βάλουμε στη σκέψι μας ότι ο Εωσφόρος, τα δαιμόνια μετανοήσουν, θα πάρουν την συγχώρησι από τον Θεό. Ηξεύρετε έστω και στο ελάχιστο, πόσο μεγάλη και αφάνταστη είναι η ενοχή τους απέναντι στον Θεό για όλα τα φοβερά εγκλήματα, και για τα προσωπικά τους και γι' αυτά που έχουν κάνει στους ανθρώπους. Αυτοί έχουν κηρύξει ανοιχτά τον πόλεμο και την επανάστασι απέναντι στον Θεό και βλασφημούν εκατομμύρια φορές στο λεπτό το όνομα του Θεού. Παρ' όλα αυτά, εάν μετανοήσουν για όλα όσα έχουν κάνει, ο Θεός

θα τους ανοίξη τη Βασιλεία Του και θα τους δώση την πρώτη θέσι, την οποία είχαν προ της πτώσεως. Ποία συγχωρητικότητα έχει ο Θεός! Σκεφθήτε τι Θεό έχουμε! Τι απέραντη καρδιά έχει! Τι ευσπλαχνία έχουμε μπροστά μας! Ο Θεός είναι ωκεανός απέραντος, απέραντη η αγάπη Του, απέραντη η ευσπλαχνία Του, απέραντη η συγχωρητικότητά του, απέραντα όλα! Κι έρχεται τώρα ο φτωχός άνθρωπος, ο χωματένιος, ο ένοχος, ο αποστάτης, ο βαρυποινίτης να μη θέλη να συγχωρήση του συνανθρώπου του, του χρεωφειλέτου του το χρέος μιας δεκάρας, και ζητάει από τον Θεό να του λύση το χρέος ολόκληρου θησαυρού.

Ας υποθέσουμε ότι σε κάποιον άνθρωπο χάρισε ο Θεός χίλια χρόνια ζωής. Όλα αυτά τα χίλια χρόνια τα γέμισε με αμαρτια. το κάθε λεπτό της ώρας με ένα φοβερό αμάρτημα, βλασφημίες, φόνους, αδικίες, κ.λπ. Χίλια χρόνια ζωή γεμάτη εγκλήματα. Με τις φτωχές μας γνώσεις και χωρίς το πνεύμα του Ευαγγελίου, θα πούμε ότι αυτός ο άνθρωπος αποκλείεται να μετανοήση και να σωθή. Αλλά, να! Έρχεται η θεία φώτισι, έρχεται κι ανοίγει ο Θεός την καρδιά του και βλέποντας ότι τελειώνει η ζωή του, ότι φεύγει για την άλλη ζωή -γιατι έρχεται αυτή η αίσθησι στον ετοιμοθάνατο- σκέπτεται όλα αυτά τα φοβερά εγκλήματα των χιλίων χρόνων κι αρχίζουν τα μάτια του να τρέχουν. Μετανοεί και ζητεί συγγνώμη από τον Θεό. Νομίζετε ότι δεν θα την πάρη; Θα την πάρη και πλούσια!

Έχουμε και τους ληστάς εκατέρωθεν του Εσταυρωμένου Κυρίου μας. Ο ένας λέει: «Αν είσαι Θεός κατέβα από τον Σταυρό και κατέβασε κι εμάς!». Έρχεται κι ο άλλος ο ληστής ο ευγνώμων και λέει: «Μα, γιατι μιλάς έτσι; Γιατι προσθέτεις στις πληγές αυτού του Αγίου τα πικρά σου λόγια; Αυτός δεν έκανε κανένα κακό. εμείς κάναμε φόνους και εγκλήματα και άξια ων επράξαμε απολαμβάνουμε. Αυτός ο άνθρωπος ουδέν κακόν εποίησεν». Κι αμέσως με την ομολογία, που έκανε, έρχεται και η φώτισι της θεολογίας και στρέφει ικετευτικά τα μάτια του στον Χριστό μας και του λέει: «Μνήσθητι μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου» (Λουκ. κγ', 41-42). Εφ' όσον θα πέθαινε, σε ποια βασιλεία ζήτησε να εισέλθη μαζί Του; Εγνώρισε θεολογικά ότι Αυτός, που σταυρώνεται, είναι Θεός και έχει τη Βασιλεία Του στον Ουρανό. Κι ο Χριστός μας στρέφει το πρόσωπό Του και τα γαληνά Του μάτια και του λέει: «Απ' αυτή τη στιγμή θα είσαι μαζί Μου στη Βασιλεία Μου». Και είναι ο ληστής ο πρώτος άνθρωπος, που εισήλθε στη Βασιλεία του Θεού. Ο λόγος του Θεού δεν πέφτει έξω. Εάν ο ληστής με το κλειδί του «μνήσθητι» άνοιξε την πύλη του Παραδείσου, πολλώ μάλλον η μετάνοια, η επιστροφή, τα δάκρυα θα ανοίξουν ευκολώτατα την πύλη της Βασιλείας των ουρανών στον κάθε αμαρτωλό! Τι φοβερό, τι ασύλληπτο, τι αδιανόητο πράγμα η συγχωρητικότητα του Θεού!

Θα σας πω ένα παράδειγμα μιας ψυχής, που κι εγώ ο ίδιος έμεινα έκθαμβος μπροστά στο μεγαλείο της. Εδώ στο εξωτερικό πριν μερικά χρόνια ήταν μία ψυχή, την οποία εγκατέλειψε ο άνδρας της. Μπήκε ένα άλλο πρόσωπο μέσα στο σπίτι της, της πήρε τον άντρα και έφυγε. Αυτή η γυναίκα κάποια μέρα προσήλθε στο χώρο, που εξομολογούσα με πολλή αγάπη και σεβασμό. Γονάτισε κι έκλαιγε. Της λέω:

– Παιδί μου, ποια είναι η αιτια των δακρύων σου; Τι σου συμβαίνει;

– Ξέρετε, Πάτερ, δεν κλαίω για κάποιο αμάρτημα, αλλά κλαίω για να φωτισθή ο άντρας μου, να μετανοήση, γιατι έκανε το σφάλμα κι έφυγε από το σπίτι με άλλη γυναίκα κι αμάρτησε στον Θεό. Και έρχεται στο σπίτι μου με τη γυναίκα, που έχει τώρα, τους φιλοξενώ, τους κάνω τραπέζι, κοιμούνται και μετά φεύγουν. Φιλάω τον άντρα μου, φιλάω τη γυναίκα αυτή, τους κάνω δώρα, τους ξεπροβοδίζω, τους δίνω ευχές και πηγαίνουν. Και ξαναέρχονται.

– Και γιατι παιδί μου, το κάνεις αυτό;

– Μα, δεν το λέει ο Χριστός αυτό στο Ευαγγέλιο, να αγαπάμε τους εχθρούς μας; Αυτή η γυναίκα για μένα είναι ο μεγαλύτερός μου εχθρός, αφού μου πήρε τον άντρα. αλλά πρέπει να την αγαπώ. Κι αφού ο Χριστός ζητεί να αγαπάμε τους εχθρούς μας και να δίνουμε όλο τον εαυτό μας και την αγάπη μας, αυτό κάνω κι εγώ. Και κλαίω να τους φωτιση ο Θεός και να τους δώση μετάνοια. Προσευχηθήτε κι εσείς γι' αυτό.

Μπορείτε να μετρήσετε την αρετή αυτής της γυναίκας; Μπορεί ο Θεός τώρα αυτήν την γυναίκα, ό,τι κι αν έκανε σαν άνθρωπος, να μην την έχη συγχωρήσει; Και τα δάκρυά της δεν ήταν για τίποτε άλλο, παρά το βραβείο, που της είχε δώσει, για τη μεγάλη αυτή νίκη της αγάπης. Να, η εφαρμογή του Ευαγγελίου τι ανθρώπους κάνει! Και δεν είναι καθόλου χαζή, είναι λογικωτάτη γυναίκα και πάρα πολύ δυνατός άνθρωπος. Μια αφανής ηρωίδα του Ευαγγελίου, χωρίς κανείς να το γνωρίζη αυτό.

Ενώ εμείς οι ταλαίπωροι άνθρωποι, και πρώτος εγώ, ποτέ δεν θα το έκανα αυτό. Μπορεί να έβριζα, μπορεί να συκοφαντούσα, μπορεί να τον έδερνα, να τον καταριόμουν κι αυτόν κι εκείνη κ.λπ. Και βλέπεις από την άλλη πλευρά το Ευαγγέλιο να κάνη ένα τέτοιον ωραίο άνθρωπο. Αυτή η γυναίκα εν ημέρα Κρίσεως θα κρίνη μία άλλη γυναίκα με το ίδιο ιστορικό, αλλά με διαφορετική αντιμετώπισι του θέματος. Και δεν θα έχη δικαιολογία να πη στον Θεό: «Αφού ήταν τόσο μεγάλο το αδίκημα απέναντι μου, τι μπορούσα να κάνω;» «Να τι έκανε αυτή η γυναίκα. αυτό μπορούσες να κάνης κι εσύ, αν τηρούσες το Ευαγγέλιο».

Το Ευαγγέλιο μπορεί να εφαρμοσθή από κάθε άνθρωπο. Κι όποιος το τηρήση στην ουσία του, μπορεί να γίνη μία εξαίρετη προσωπικότητα. Δεν μπορούμε να πούμε ότι σε ωρισμένους ο Θεός δίνει τη δύναμι και σε άλλους όχι. Το Ευαγγέλιο λάμπει όπως ο ήλιος λάμπει για όλους. Ανάλογα όμως με την υγεία των ματιών μας βλέπουμε τον ήλιο. Έχεις υγιή μάτια; Βλέπεις ολοφώτεινο τον ήλιο. Δεν έχεις; Αναγκάζεσαι να φορέσης γιαλιά.

Θυμάστε το ιστορικό εκείνο από τον βίο του Αγίου Διονυσίου της Ζακύνθου:

Κάποια νύχτα χτυπάει κάποιος την πόρτα του Αγίου και του λέει:

– Σε παρακαλώ, Άγιε του Θεού, κρύψε με.

– Γιατι τι έκανες, παιδί μου;

– Σκότωσα άνθρωπο, κρύψε με.

Τον κρύβει ο Άγιος. Μετά από λίγο βλέπει ανθρώπους του νησιού να τρέχουν και να αναζητούν το φονιά. Φτάνουν στον Άγιο και του λένε:

– Μήπως πέρασε από δω κάποιος άνθρωπος, γιατι κάποιος σκότωσε τον αδελφό σου και τον ψάχνουμε.

– Δεν ξέρω, δεν πέρασε κανείς από δω. Αλλά γιατι σκότωσε τον αδελφό μου; Κοιτάξτε κάπου αλλού να τον βρήτε.

Και τον φονιά του αδελφού του τον είχε κρυμμένο ο Άγιος. Φύγανε αυτοί οι άνθρωποι και φυσικά δεν τον βρήκανε. Πηγαίνει μέσα και λέει στον φονιά:

– Τι σου έκανε αυτός ο καλός άνθρωπος και τον σκότωσες; Ξέρεις ότι ήταν αδελφός μου;

Σκεφθείτε και φαντασθήτε την κατάστασι του φονιά εκείνη τη στιγμή!

– Άνθρωπε, θα σου δείξω ένα δρόμο, για να φύγης, να μη σε πιάσουν και μετανόησε γι’ αυτό που έκανες.

Και τον ωδήγησε κρυφά και τον φυγάδευσε. Σκεφθήτε ανεξικακία, μακροθυμία κι Ευαγγελική αγάπη!

Εκείνο που πρόσεξαν πολύ και προσπάθησαν οι Άγιοι και οι Ασκηταί και οι Πατέρες της Εκκλησίας ήταν να αγαπήσουν τον πλησίον τους με όλη την αγάπη του Ευαγγελίου. Κι έτσι πέτυχαν την αγιότητα. Και σε μας τους αμαρτωλούς με τα τόσα βάρη, που σηκώνουμε επάνω στην πλάτη μας, μας δίδεται η ευκαιρία, μας δίδεται η εγγύησι από τον Θεό, ότι μπορούμε όλο αυτό το φορτιο να το πετάξουμε, να γίνουμε ελεύθεροι, να ανεβούμε με φτερά στον ουρανό. Μη λογίζεσθε κακό, ό,τι κι αν ακούσετε, ότι σας έκαναν. Συγχωρείτε με όλη την καρδούλα σας, με όλη την ψυχή σας και να ξέρετε, πως θα είσθε συγχωρημένοι από τον Θεό.

Πήγαν κάποτε κάποιοι στον Μέγα Θεοδόσιο και του είπαν:

– Μεγαλειότατε την προτομή σας κάτω εκεί στην Αντιόχεια, την χτύπησαν, την μωλώπισαν, την κατέστρεψαν. Διατάξτε τιμωρία για τους υπευθύνους.

Τι έκανε τότε ο βασιλεύς; Αυτός που είχε βασιλική καρδιά, αυτός που είχε το Ευαγγέλιο μέσα του, τι τους απάντησε;

-Μήτε μώλωπα έχω, μήτε τα μάτια μου βγήκαν, μήτε η μύτη μου έπαθε τιποτα. Αν έκαναν κάτι το έκαναν σε πράγμα άψυχο. δεν είναι τιποτα κακό. Γιατι να τους κάνουμε κακό; Να είναι συγχωρημένοι.

Γι’ αυτό, παιδιά όταν μας κατηγορούν, όταν μας συκοφαντούν, όταν μας πειράζουν, όταν μας ταπεινώνουν, όταν μας αδικούν, πρέπει κι εμείς να συγχωρούμε. Με όποια καρδιά, με όποια δύναμι, με όποια διάθεσι προσφέρουμε τη συγχωρητικότητά μας, όχι εκατονταπλάσια, άλλα μυριοπλάσια θα είναι τα αντίστοιχα αγαθά, που θα λάβουμε από τον Θεό. Να ο δρόμος! Να, πώς ακριβώς μπορούμε να σωθούμε! Να, η πύλη από την οποία θα εισέλθουμε στη Βασιλεία των ουρανών!

Τελειώνοντας σας δίνω όλες τις καλύτερες ευχές από την καρδιά μου την ταπεινή κι ελάχιστη και βρώμικη για πνευματική προκοπή και πρόοδο. Εάν σε κάτι σας σκανδάλισα να με συγχωρήσετε, διότι είμαι άνθρωπος και σαν άνθρωπος κάνω σφάλματα. Εύχομαι ταπεινά αυτά τα ολίγα, τα οποία εδώ μιλήσαμε από τα λόγια του Ευαγγελίου, αυτός ο θείος σπόρος, που σπείρεται στις καρδούλες σας, να μη πέση σε πέτρα, μήτε σε λίγο χώμα, μήτε στο δρόμο, που δεν φυτρώνει τιποτα, αλλά να βρη γη αγαθή και να καρποφορήση εκατονταπλασίονα, εις ζωήν αιώνων. Αμήν.

Πηγή: *Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεϊτου, “Πνευματικές Ομιλίες”, Ομιλία σε σύναξι πιστών στο εξωτερικό το 1989, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη,*

Αναδημοσίευση από: *http://agioritikesmnimes.pblogs.gr/2010/12/1771-gerontas-efraim-o-filothe-ths-ean-syghwrhsoyme-tha-syghwrht.html*